

вързаха добитъка подъ сайвана и се прибраха на отвода за почивка.

Срѣдъ двора се чернѣеше купъ сметъ. Ние натрупахме сжчки край дръвника.

Баба влѣзе вкжши. Върна се, като държеше въ една ржка ръжена, въ друга — машата. Удряше ги да дрънкатъ и повтаряше:

— Бѣгайте, змии и гущери, че утре е Благовецъ!

Баба обиколи кжщата, обора, хамбара, двора и градината. Вуйна Лиловица и вуйна Ивавица шетаха изъ кжши за вечеря. Ние наобиколихме огнището. Грѣхеме се и приказвахме.

Вънъ бѣше се вече стъмнило. Сложиха софрата.

— Хайде, прибирайте се да вечеряме! — подкани баба.

Голѣмата челядъ на дѣда Китана седна да вечеря.

— А тато кжде е? — попита вуйчо Лило.

Баба отговори:

— Не знаешъ ли кжде е? Дири имане. Тая нощъ дето се покаже синъ пламъкъ, тамъ има имане.

— Не било на младини, че на старостъ! Ама нека и тая година се полута.

Азъ, Денко и Коцо се нала-

пахме набързо и се промъкнахме до огнището. Хвърлихме сжчки. Заиграха червени огнени езици. Баба ни погледна и рече:

— Па утре, като станете, да не излизате отъ кжши, додето не се наядете! Чувате ли? Тая нощъ иде кукувицата отъ далечни земи презъ далечни морета. Носи блага вестъ на орачи да сѣятъ лѣтницитѣ, на лозари да порѣзватъ лозята. Ситъ ли те закука кукувицата, ситъ ще бждешъ презъ годината. Гладенъ ли те закука — гладенъ ще ходишь. А сега вървете да лѣгате!

Прибрахме съ въ широката одая, дето мъждукаше кандило. Уморенъ отъ скитане презъ деня, щомъ затворихъ очи, и съмъ заспалъ.

Слънцето бѣше изгрѣло, когато се събудихъ. Вуйнитѣ шетаха. Едната мѣсѣше. Другата тъкмѣше подницата за хлѣба. Динко и Коцо ядѣха. Измихъ се, грабнахъ дървена лъжица и залапахъ отъ попарата. Презъ вратата идѣше димъ отъ двора. Горѣха сжчкитѣ и купището сметъ. Чуваше се гласътъ на баба:

— Както гори тоя огънь, така да изгори и злото въ тая кжща!

Никола В. Ракитинъ